

8. Защото ако бѣ имъ далъ Исусъ *Навинъ* упокоеніе, слѣдъ това не бы говорилъ за другъ день.

9. Слѣдователно за народъ-тъ Божій остава упокоеніе.

10. Защото който е влѣзълъ въ негово-то упокоеніе, и той си починжъ отъ свои-тъ си дѣла, както Богъ отъ неговы-тъ си.

11. И тѣй да ся постараемъ да влѣземъ въ това упокоеніе, за да не падне нѣкой въ истый-тъ примѣръ на непокорство-то.

12. Защото Божіе-то слово е живо, и дѣятелно, и по остро отъ всякой мечъ острѣ и отъ двѣ-тъ страны, и проминува до раздѣленіе-то на душж-тъж и на духъ-тъ, на съставы-тъ и на мозкъ-тъ, и издирва помышленія-та и намѣренія-та сърдечны;

13. И нѣма *нико*е създание да не е явно прѣдъ него, но всичко-то е голо и раскрыто прѣдъ очи-тъ на тогожь, къмъ когото е нашій-тъ отвѣтъ.

14. И тѣй като имамы великъ Първосвященникъ, който е промижълъ небеса-та, Исуса Сына Божія, нека държимъ това исповѣданіе.

15. Защото нѣмамы първосвященникъ който да не може да пострада съ *насъ* въ наши-тъ немощи, но който освѣнь грѣхъ, искушенъ бы подобно *намъ* всякакъ.

16. И тѣй да пристѣпваме съ дързновеніе къмъ прѣстолъ-тъ на благодать-тъж, за да приедемъ милость, и да намѣримъ благодать за помощь въ врѣме на нуждѣ.

ГЛАВА 5.

1. Защото всякой първосвященникъ който ся зема изъ между чловѣцы-тъ, за чловѣцы-тъ ся поставя въ *служеніе* къмъ Бога, да принося дарове и жертвы за грѣхове-тъ,

2. Такъвъ който може да има состраданіе къмъ невѣжы-тъ и заблуждающы-тъ; защото и самъ е обложенъ съ немощъ;

3. И за това е длъженъ, както за народъ-тъ, така и за себе си да принося *жертвж* за грѣхове-тъ.